

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2024, č. j.: KRPA-279802-56/ČJ-2024-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 12. 2024, č. j.: KRPA-279802-56/ČJ-2024-000022-MIG, jímž byla podle ust. § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), o 30 dnů prodloužena doba jejího zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že X. a X. zajištění na základě stejných skutkových zjištění již byli propuštěni ze zadržení a byla u nich také nalezena shoda v systému EUODAC. Jelikož u obou cizinců již došlo k předání do Bulharska, pokládá žalobkyně napadené rozhodnutí za rozporné se zásadami legitimního očekávání a rovnosti ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“). Žalovaná pochybila, když nevzala v úvahu čl. 9 Dublinského nařízení, jelikož její X. jsou žadateli o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo. Bulharsko není odpovědným státem na podkladě prvního podání žádosti, přednost má Spolková republika Německo kvůli rodinným vazbám. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřijatelné, nezakládá se na relevantních důkazech a je postaveno na nesprávném skutkovém zjištění. Zajištění cizince nesmí být svévolné a jeho délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Také ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění se napadené rozhodnutí jeví nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a ukončení zajištění. Současně se domáhala přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém vyjádření popsala důvody vedoucí k zajištění žalobkyně a k opakovaným prodloužením zajištění. K nynějšímu prodloužení zajištění žalovaná přistoupila kvůli Oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení doručenému dne 20. 12. 2024. Na s. 5 a 6 napadeného rozhodnutí objasnila nemožnost uložení mírnějších opatření dle ust. § 123b z.p.c. Po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně a s ohledem na pobytovou historii, kdy vstoupila na území nelegálně, bez dokladů a za pomoci převaděčů, dospěla žalovaná k závěru, že u žalobkyně existuje důvodná obava zmaření výkonu předání. Z důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla žalobkyně daktyloskopována v Bulharsku a v protokolu o podání vysvětlení sama uvedla, že v Bulharsku podala žádost o azyl. Žalobkyně nepřipojila důkazy o udělení mezinárodní ochrany jejím rodinným příslušníkům v Německu. Pouze z vyjádření žalobkyně o X. v Německu nelze usuzovat na nemožnost předání do Bulharska. Vzhledem k podané žalobě proti rozhodnutí o přemístění se prodlužuje lhůta šesti týdnů pro realizaci předání. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na skutečnost, že o přijetí žalobkyně musí rozhodnout bulharské státní orgány. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Dne 2. 9. 2024 v 22:50 hodin byla již zajištěná žalobkyně kontrolována policejní hlídkou a po daktyloskopování byla zjištěna shoda s bulharským záznamem ze dne X., následně v 2:00 hodin dne 3. 9. 2024 byla žalobkyně zajištěna (resp. přezajištěna) dle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 2. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-1/ČJ-2024-000022). Podle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-279786-3/ČJ-2024-000065, byla žalobkyně původně zajištěna již podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. dne 2. 9. 2024 v 20:10 hodin X. Dnem omezení osobní svobody žalobkyně je tudíž již den 2. 9. 2024.
5. V rámci podání vysvětlení dne 3. 9. 2024, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-279802-8/ČJ-2024-000022-MIG, žalobkyně mj. uvedla, že je zdravá, do České republiky přicestovala dne 2. 9. 2024 X., chtěla se přitom dostat do Německa, kde žije X. Převaděče ona sama ani její druzi neznali, získali na ně kontakt v X., kde se připojili k ostatním krajanům, kteří měli

odcestovat X. Za cestu ze X. do Německa žalobkyně zaplatila X., aktuálně již skoro nemá žádné finanční prostředky. Je si vědoma svého neoprávněného pobytu v České republice, cestovním dokladem nedisponuje. Při pobytu v X. byla kontrolována bulharskou policií a musela požádat o azyl v Bulharsku. Je zcela zdráva, X. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky či pohledávky. Ve vycestování do X., chtěla by se X.

6. Dne 3. 9. 2024 vydala žalovaná rozhodnutí o zajištění, č. j.: KRPA-279802-9/ČJ-2024-000022-MIG, podle jehož odůvodnění nelze od žalobkyně očekávat její dobrovolné vycestování. Jako žadatelka o mezinárodní ochranu měla vyčkat v Bulharsku do vyřízení žádosti a do České republiky přicestovala nelegálně bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Na s. 6 a 7 rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Lhůta trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobkyni blízké osoby ani její rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobkyně.
7. Rozhodnutím žalované ze dne 25. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-23/ČJ-2024-000022-MIG, byla doba zajištění žalobkyně prodloužena o 27 dnů, neboť dne 17. 9. 2024 bylo žalované doručeno Oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení, podle kterého Bulharská republika přijala svoji odpovědnost a zaslala souhlas s přijetím žalobkyně. Předchozí lhůta zajištění nebyla pro realizaci předání dostatečná, k předání mělo dojít do 28. 10. 2024.
8. Rozhodnutím žalované ze dne 25. 10. 2024, č. j.: KRPA-279802-32/ČJ-2024-000022-MIG, byla doba zajištění žalobkyně prodloužena o dalších 30 dnů, neboť dne 24. 10. 2024 bylo žalované doručeno Oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení, podle kterého žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí o přemístění, čímž se lhůta pro realizaci předání podle Dublinského nařízení prodlužuje o šest týdnů.
9. Rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2024, č. j.: KRPA-279802-44/ČJ-2024-000022-MIG, byla doba zajištění žalobkyně prodloužena o dalších 30 dnů, neboť dne 21. 11. 2024 bylo žalované doručeno Oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení, podle kterého žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí o přemístění, již byl přiznán odkladný účinek, zároveň ve věci samé dosud rozhodnuto nebylo, lhůta pro realizaci předání podle Dublinského nařízení v délce šesti týdnů počne běžet od právní moci rozhodnutí o žalobě.
10. Dne 20. 12. 2024 bylo žalované doručeno Oznámení o průběhu řízení podle Dublinského nařízení, podle kterého byla žaloba proti rozhodnutí o přemístění rozsudkem ze dne 12. 12. 2024 zamítnuta, avšak dosud není známé datum právní moci rozsudku, od něhož počne běžet šestitýdenní lhůta na přemístění.
11. Dne 27. 12. 2024 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku

velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
14. Podle ust. § 129 odst. 1 z.p.c. *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
15. Podle ust. § 129 odst. 7 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
16. Podle ust. čl. 9 Dublinského nařízení *pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*
17. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
18. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.
19. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji vedlo k prodloužení zajištění žalobkyně. Soud dospěl k závěru, že se žalovaná konkrétní situací žalobkyně podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 s.ř.
20. Žalovaná nejprve argumentovala porušením zásady rovnosti a legitimního očekávání. Osoby X. a X. již měly být propuštěny ze zajištění, přičemž k jejich zajištění došlo na základě stejného skutkového zjištění a se stejným odůvodněním. Toto tvrzení soud pokládá za natolik obecné, že samo o sobě nelze předjímat závěr o skutkové shodnosti či podobnosti.

Jak v této souvislosti poznamenal Městský soud v Praze v bodu 22 rozsudku ze dne 13. 12. 2024, č. j. 2 A 57/2024-20, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ze dne 25. 11. 2024, č. j.: KRPA-279802-44/ČJ-2024-000022-MIG, pro posouzení této námitky je nutné zohlednit, podle jakého ustanovení z.p.c., resp. z jakého důvodu byly zajištěny osoby, na něž žalobkyně odkazuje. Vedle důvodu zajištění obou zmiňovaných osob není soudu známa ani jejich případná další procesní aktivita. Není možno přistoupit k závěru o nedůvodných rozdílech v rozhodovací praxi žalované. Obecně lze dodat, že důvody zajištěných cizinců bývají velmi často silně individualizované, u žalobkyně byla dána překážka přemístění v podobě žaloby s následně přiznaným odkladným účinkem, krom toho od počátku velmi silně vyjadřovala touhu přemístit se do Německa za zbytkem rodiny, tedy nikoliv do Bulharska, kam má být přemístěna. U žalobkyně jsou silné individuální důvody, proč by mělo její zajištění pokračovat až do přemístění do státu, který je příslušný rozhodnout o mezinárodní ochraně.

21. Námitku pochybení žalované spočívající v tom, že státem příslušným k předání má být Spolková republika Německo, soud shledává nedůvodnou. Předmětem řízení o prodloužení zajištění, resp. žaloby proti tomuto rozhodnutí, není otázka příslušnosti státu odpovědného pro předání. Námitky týkající se příslušnosti státu odpovědného pro předání musí být uplatněny v řízení ve věci určení odpovědného státu. V rozhodování o prodloužení zajištění se rovněž nemusí detailně zkoumat možné překážky realizace předání tak, jak je tomu v řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně zdůvodňovala nemožnost předání do Bulharska tím, že ve Spolkové republice Německo žijí jí blízké osoby, což souvisí s pořadím kritérií v Dublinském nařízení. Žalobkyně však sama požádala o azyl v Bulharsku a vyjma hlediska pobytu rodinných příslušníků ve Spolkové republice Německo nesdělila žádné překážky vydání do Bulharska.
22. Aplikace čl. 9 Dublinského nařízení je podmíněna písemným přáním, aby byl příslušný členský stát, v němž pobývá rodinný příslušník žadatele. Žalobkyně nikterak nedoložila podání předmětného písemného přání ani tvrzení o postavení rodinných příslušníků ve Spolkové republice Německo coby žadatelů o mezinárodní ochranu. S poukazem na bod 25 odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2024, č. j. 16 A 51/2024-22, kterým byla zamítnuta žaloba žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 25. 10. 2024, č. j.: KRPA-279802-32/ČJ-2024-000022-MIG, soud podotýká, že při podání vysvětlení žalobkyně hovořila o X. jakožto o osobě s povoleným trvalým pobytem ve Spolkové republice Německo. Není tak zjevné, zda žadateli o mezinárodní ochranu mají být toliko X. Čl. 9 Dublinského nařízení je konstruován na vztahu žadatele k rodinnému příslušníkovi v postavení osoby požívající mezinárodní ochrany, naopak s udělením pobytového oprávnění se v Dublinském nařízení nepočítá. NSS v bodu [15] usnesení ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 Azs 245/2024-35, o odmítnutí kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2024, č. j. 2 A 45/2024-20, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 25. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-23/ČJ-2024-000022-MIG, dále upřesnil, že rodinným příslušníkem držitele mezinárodní ochrany může být ve smyslu čl. 9 ve spojení s čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení pouze nezletilé dítě, kterým žalobkyně není. Kritéria dle čl. 9 Dublinského nařízení tudíž žalobkyně nesplňuje.
23. Rovněž obecně formulovaná námitka nepřiměřené délky zajištění není důvodná, neboť se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí délce zajištění řádně věnovala na s. 6-7, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní byla shledána jednak skutečnost, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí o přemístění do odpovědného

členského státu spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku, čímž byla prodloužena lhůta pro realizaci předání o šest týdnů, a současně je třeba obstarat nezbytné přepravní doklady, komunikovat s příslušnými bulharskými orgány a zabezpečit policejní eskortu. Z konstantní judikatury NSS, která se sice vztahuje k institutu správního vyhoštění, ale lze ji analogicky aplikovat na předání podle Dublinského nařízení, vyplývá, že „*hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci předání je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec předán. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace předání učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25).

24. NSS se v bodu [9] usnesení ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 Azs 245/2024-35, vyjádřil k vysoké míře obecnosti námítky žalobkyně stran nezdůvodnění délky prodloužení doby zajištění o 27 dnů. NSS konstatoval, že „*žalovanou stanovená doba nevybočuje z limitů stanovených čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III, byla stanovena v souladu s citovanou judikaturou a žalovanou řádně zdůvodněna.*“ Podle názoru soudu také nynější prodloužení doby zajištění o 30 dnů splňuje uvedený závěr NSS.
25. Pokud se týče otázky realizovatelnosti předání, NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Výkon předání se v případě žalobkyně jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi přijetí, jež by výkonu předání bránily, tak i absenci vazeb žalobkyně k území České republiky.
26. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010-150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j.: 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uloženo správní vyhoštění, resp. analogicky zda má být předán, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
27. V případě žalobkyně nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobkyně sama během podání vysvětlení dne 3. 9. 2024 negovala všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná

v napadeném rozhodnutí (s. 5 a 6) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobkyně.

28. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání prodlouženého zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., jež stanoví provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Ke dni rozhodování soudu (tj. vydání tohoto rozsudku dne 28. 1. 2025) již žalobkyně ostatně ani nebyla zajištěna na základě napadeného rozhodnutí (celkový počet dnů zajištění byl i s napadeným rozhodnutím 147 dnů počínaje dnem omezení osobní svobody 2. 9. 2024, poslední den zajištění na základě napadeného rozhodnutí tak připadl na 26. 1. 2025). Ani zrušení napadeného rozhodnutí by tak nevedlo k propuštění žalobkyně na svobodu; srov. závěr NSS, který v rozsudku ze dne 22. 8. 2019, č. j.: 2 Azs 330/2018-30, uvedl: *„Zrušení rozhodnutí o zajištění cizince v okamžiku, kdy již nemá žádné právní účinky, jelikož stanovená doba zajištění uplynula, nezakládá povinnost policie bez dalšího cizince propustit, pokud jeho zajištění trvá na základě pravomocného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění.“* Pokud navíc bylo její zajištění dále prodlouženo, může se proti němu v zásadě okamžitě bránit žalobou proti takovému novému rozhodnutí.
29. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady a elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytně řádně odůvodněné a doba prodloužení zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem případu.
30. O návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě nebylo rozhodováno, neboť se v tomto rozsudku soud zabýval meritem podané žaloby v krátké době od jejího podání.
31. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 28. ledna 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce